

homokszínű parkettájára, többnyire ott szeretett hűsölni, holott minden reggel hétágyra süttött a nap.

Vidéki kutyaként nem szokott ő ekkora luxushoz.

Napokig ült az ajtó előtt és nem értette, miért nem mehet vissza a szélemmel és szalmával bélelt óljába. (Ől inkluzíve. Kinek ez, kinek az.)

Hogy feldobjam szegényt, a sportgimi teniszpályáján szedtem neki elhullott gyümölcsöt. A citromsárga labda láttán lett akkor öröm, hogy nemcsak a labda, de az összes szomszéd (baloldali, jobboldali, alantas és felettes) is hamarosan pattogni kezdett.

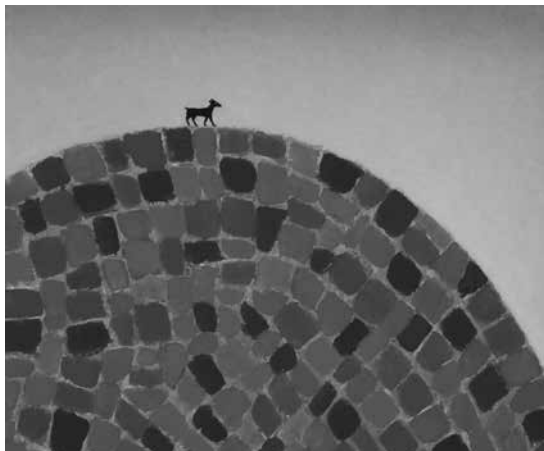
Hamar beláttuk, hogy nem vagyunk már gyerekek, nem beszélve Piciről, és abbahagytuk a játékot.

Pici visszafordult az előszobába, leült és megint a csukott ajtót bámulta.

Mi kettesben az embernyi filodendron alatt filóztunk.

– Hiányzik neki a kert – mondta Rézecsckém.

Elindultunk, hogy keressünk neki egyet.

AZ ELSŐ ÉDEN

Ötletekben Rézecsckém járt elől, megvalósításukban Pici. Igazi farkavezéreként húzott a Stefánia felé kanyarogva, mintha nem is mi sétáltatnánk őt, hanem ő minket.

Első hónapokban a Stefánia-palota kertjébe jártunk. Újra együtt volt minden: nekünk Pici, Picinek a kert. Ismét kedvére szaglászhatott és végre mi is megnyugodhattunk, hogy nemcsak az ajtót bámulja.

Vele együtt a világ is kinyílt.

Talán nem beszélek zöldségeket, ha azt mondom, hogy a kert igazi Paradicsomnak bizonyult. Míg a kis édes felfedezte az ÉDENT, addig mi a bokrok és virágok között kiállított nonfiguratív szobrokat nézegettük. Klasszikus műveltségen felnőtt elménkkel próbáltuk őket megfejteni, hosszasan elmélyülve a vadiúj, modern ürességben.

Pici ügyet sem vetett ránk. Meg is jegyeztem:

– Hogy lesz így belőled kultúreb?

Mintha csak meghallotta volna sértő megjegyzésemet, mellső lábait kitámasztva, hátsó lábait szétvetve felpúposította hátát, és egy értelmet még nem nyert kőszoborral szemben pillanatok alatt mozdulatlan kutyaszoborrá görnyedt. Miközben így koncentrált, fél szemmel sandán felénk pillantgatott, majd felszabadulva az alkotás édes kínja alól a nonfiguratív műtárggyal szemben ott hagyta nyomát saját tehetségének.

– Nézd csak – mutattam lelkesen Rézecsckémnek – ez teljesen olyan, mint Madonna gyermekével!

Pici spontán output-művészete a szemünk láttára kapcsolódott egybe a reneszánsz hagyománnyal.

– Nemhiába, a mi kutyánk – jegyezte meg Rézecsckém némi büszkeséggel majd az alkotást gyorsan a zsebéből előkötört nejlonzacsiba rejtette.

A remekművek megérdemlik a törődést.

Ezt követően még nagyobb elánnal jártunk a Stefániáról elnevezett szoborédenkertbe, hogy a hely kultúrbukéját picinyenként gazdagítsuk, mígnem a palota láthatatlan ura meg nem elégelte látogatásainkat.

Egy szép (nem szép) napon a bejáratnál a következőt láttuk:

PIROS karikában FEHÉR alapon FEKETE kutya PIROSSAL áthúzva

„Fehér alapon fekete kutya? Ez nem vonatkozik ránk. A mi kutyánk fehér.” – tiltakoztam, de nem volt kívül szemben.

Ki lettünk űzve a Paradicsomból, megfosztva mindennemű valódi és mű-élvezettől.

– Kikérjük magunknak Pici nevében is. A tábla csak fekete kutyákra vonatkozik.

Akár személyes sértésnek is vehettük volna a dolgot, mert rajtunk kívül soha senkivel nem találkoztunk odabent. Szabálykövető Részecském egyszerre volt bosszús és csalódott, leginkább Pici miatt. A magam részéről bíztam abban, hogy lesz ez még így se.

– Gyere – mondtam immáron kerítésen kívül –, kerítünk neked jobb helyet.

Pici a szemembe néz, boldogan csóválja a farkát.

Mintha értené.

A LEGJOBB ORVOSI TANÁCS

A legjobb orvosi tanács, amit eddig hallottam: „MINDENNAP VIDD EL A KUTYÁD SÉTÁLNI. AKKOR IS, HA NINCS!”

Mindketten nagy gyaloglók voltunk. Részecském még buszra se szívesen szállt. Ellenben Pici, ha útközben buszt látott parkolni, minden erejét megfeszítve húzott oda mindkettőnket. Hosszasan

nézte a hatalmas járművet, majd akkurátusan körbeszaglászta minden egyes kerekét. Amikor ezzel végzett, megállt a legelső ajtó előtt és kerek szemekkel bámulta, hátha kinyílik. Alig bírtuk elhúzni onnét.

– Nézd, mennyi utca! Na, uccu, Pici!

Részecském arca kipirult, én meg felfrissültem, ahogy a menetrend szerinti 8-as lábbusszal kanyarogtunk tovább a környéken.

Akácfa sor, Kőoroszlán köz, Bokor sétány, Pisitér, Kakidomb voltak rendszeres járatunk megállói, mígnem végre megpillantottuk a Városliget terebélyes platánfáit.

Pici beleszagolt a levegőbe, nekifeszült a pórásznak és dupla erővel kezdett húzni. Hagytam volna, de Részecském megállított.

– Mára elég – mondta ellentmondást nem tűrően.

Kivette kezemből a pórászt, ellenkező irányba fordította Picit, s már mentünk is arrafelé, amerre ő akart.

„Úgy tűnik, a pórás a kezemből észrevétlen a nyakamra került – morfondíroztam magamban. – Férfi legyen a talpán, aki ellent tud állni egy olyan határozott gazdinak, mint Részecském.”

Nyolcláb-buszunk a visszaúton is érintette főbb megállóit. A Cházár utca kőoroszlánjaihoz érve már irigyeltem Picit, hogy mennyivel engedelmesebb kutya, mint én.

– Könnyű neked – mondtam neki –, te kutya vagy.

Szerintem egyedül Részecském nem értette, mit akartam ezzel.

A KUTYA UGAT, A KARAVÁN NEM HALAD

Hogy mi oka volt Részecskémnek, amiért megtagadta tőlünk a Városligetet, a válasz felettébb összetett.

Egyszerűen féltette Picit a városi ebektől, ugyanakkor a városi ebeket is óvta migráns kutyájától. Lényegében azonban a felesleges háborúskodást kerülte.

Kutya egy helyzet, amit minden pacifista gazdi rühell.

– Cikk-cakkban kellett közlekedni vele, mert minden kutyát megugatott – mesélte Részecském, miután hónapokon át trenírozta. – Három hónapba telt és kétszer annyi kiló kutyakekszbe, míg egyenesbe nem jött.

Módszere a következő volt, amit aznap többször is demonstrált a szemem láttára.

Városi eb közeledik.

Vidéki kutya ugat.

– Pici, figyel! – emeli magasba mutatóujját Részecském.

Pici figyel.

– Csend! – veszi elő zsebéből a jutifalatot.

Pici megnyalja a szája szélét.

– Wow, keksz.

Úgy vonultunk a Városliget felé, akárcsak a tizedes meg a többiek.

– Csend!

– Wow, keksz!

– Csend!

– Wow, keksz!

A mutatvány felettébb meggyőző volt.

Szerintem Pici egy keksz alatt megértette az új idők szavát, és lett egyre csendszófogadóbb.

Ha csend, akkor keksz. Kutyanyelven:

– Ha nem vau, akkor wow.